

SMÍCHOVSKÝ

Informační týdeník Sboru CASD Praha 5 – Smíchov

ZPRAVODAJ

20. PROSINCE 2025

Číslo 1291/ Ročník 25

12 JOZUE

PŘÍBĚH VÍRY

A ODVAHY

BŮH JE VĚRNÝ!

283

EPIŠTOLA

NICEANUM

PAMÁTKA

VEČEŘE PÁNĚ

VÝLET T. O. M.

VÁCLAV VONDRÁŠEK

SKALÁCI MEZI

„ZLATÝMI ZÁCHODY“

MATOUŠ 16,13-18

Bohoslužby.online

ONLINE PŘENOSY SBORU CASD PRAHA SMÍCHOV

Spotify

Apple Podcasts

Youtube

PROGRAM SOBOTNÍ BOHOSLUŽBY

9,30 hodin

Bohoslužbu vede Robert Heczko

- varhanní hudba
- **Přivítání, sborová oznámení**
- **Blahopřání k jubileu** – první diakonka, starší sboru
- **Společné chvály**
„Díky za Tvůj Kříž“
Žalm 103. 1-5 - biblický text
„Jak úžasná láska“
- Modlitba
- Sbírka vděčnosti pro potřeby sboru a misii
- **Studium sobotní školy** společné shrnutí úkolu – Luděk Bouška
Téma: „Bůh je věrný!“
- **Promluva k dětem** – Václav Vondrášek
- Píseň dětí *„Hvězdičko má“*
- **Čtení textu Bible** – *Matouš 16, 13-18*
- tichá modlitba
- **Kázání z Božího slova** – Václav Vondrášek
Téma: „Skaláci mezi „zlatými záchody““
- Sborová píseň *„Sláva věčná“* - Smíchovský pěvecký sbor
- **Slovo k zahájení VP** – Václav Vondrášek
- modlitba
- **Obřad umývání nohou**
- Žalm a píseň – Šarkőzioví
- **Obřad přijímání chleba a vína**
- společná píseň č.3 *„Tebe Boha chválíme“*
- **Požehnání**
- **Členské shromáždění**
Volby – přípravný výbor, informace o aktivitách v 1Q2026

Oznámení

-Přejeme požehnanou sobotu všem, kteří navštívili náš sbor.

-Dnes, 20. 12., budeme slavit Památku Večeře Páně.

Slovem bude sloužit bratr Václav Vondrášek.

Po dopolední bohoslužbě se uskuteční členské shromáždění.

Program:

- schválení kvora členského
- převod členství
- volby – sestavení a volba přípravného výboru
- informace o akcích v 1Q2026 a kooptaci tajemníka

**-Příští sobotu, 27. 12., bude kázáním z Písma sloužit
sestra Milada Macháňová**

**-V sobotu, 10. 1. 2026, za tři týdny, jste zváni na Novoroční bohoslužbu
„Společně na cestě“ s rozdáváním novoročních veršů od 14⁰⁰ hod.**

**-V neděli, 21. 12., se uskuteční procházka vánoční Prahou s T. O. M.
„Z Šervůdu na Staromák“ (více informací dále ve Zpravodaji)**

**-Ve středu, 24. 12., jste zváni do našeho sboru na divadelní představení
„Vánoční příběh o kouzelné vločce“. Začátek ve 14⁰⁰ hod.**

**-Prosíme, myslíme na svých modlitbách na sestry a bratry,
kteří jsou nemocní nebo prožívají různé nemilé životní situace.**

**-Připojte se k nám v měsíci prosinci a myslíme na svých
modlitbách na: *evangelizaci***

-Bankovní účet sboru: 5053339/0800, do textu jméno a účel.

V období 21. – 27. 12. 2025 oslaví narozeniny:

Mašek Petr (21.12.); Laňková Denisa (22.12.); Dobiášová Zdeňka (26.12.);
Kafka František (27.12.); Krofta Michal (27.12.);
Píchová Marie (27.12.); Špinarová Lucie (27.12.)

Přejeme hojnost Božího požehnání do dalších let.

P.S. Omlouváme se všem, na které jsme zapomněli. Nebyl to úmysl.

Pravidelné sborové sbírky

QR Platba - Misie

Účel: sbírka misie
Bankovní účet: 5053339/0800
Variabilní symbol: 11106

Účel: sbírka pro sbor
Bankovní účet: 5053339/0800
Variabilní symbol: 777

QR Platba - Sbor

NICEANUM

V době adventu, v sobotu 20.prosince si budeme připomínat Poslední večeři Pána Ježíše s učedníky. Budeme si, spolu s ostatními křesťany připomínat také Ježíšovo narození, a v obřadu eucharistie jeho obět', jako projevy Boží lásky a milosrdenství k nám lidem.

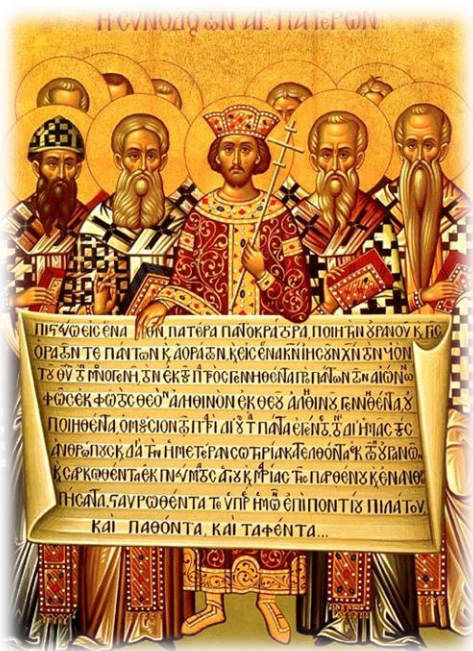
V dnešní epištole bych Vám chtěl představit událost, od které letos uplynulo 1700 let a s tématem Adventu i Velikonočních událostí úzce souvisí. Pojďme se tedy vydat do historie...

Píše se rok 325, v Římské říši vládne císař Konstantin I Veliký, vlastním jménem Flavius Valerius Constantinus. Před třinácti lety se mu podařilo sjednotit západní i východní část říše, když v bitvě u Milvijského mostu porazil svého spoluvladaře Maxentia. V noci před bitvou měl Konstantin údajně vidění, ve kterém spatřil zářící kříž a nápis „v tomto znamení zvítězíš“. Vítězství v bitvě, ve které měli jeho legionáři vyryté kříže na svých štítech, připsal Kristu, a pro křesťany v Římské říši zanedlouho začala nová epocha...

Roku 313 byl vydán Milánský edikt, který křesťanství zrovnoprávnil s ostatními kulty a císař dával najevo své sympatie k učení, jehož vyznavači byli do té doby pronásledováni jako nepřátelé říše, ateisté-ti kteří nevěří v bohy. Vzhledem k tomu, že jednotlivé církevní obce spolu v dobách pronásledování příliš nekomunikovaly, a v regionálních církvích se rovněž projevovaly místní tradice kulturně odlišných oblastí, bylo křesťanství čtvrtého století pestrým společenstvím různých vyznavačských přístupů i bohoslužebné praxe. Jedním slovem-zmatek.

Mezi teologií se v tomto období řešila zejména otázka „vztahu“ mezi Otcem a Synem, tedy zda je Ježíš roven Otci, je tedy Bůh, nebo je Bohem stvořen a jako Boží Syn ustanoven Kristem-Spasitelem.

Centrem diskuzí byla egyptská Alexandrie a sousední oblasti severní Afriky, Blízkého východu a Malé Asie. Zastáncem plného Kristova božství byl zejména patriarcha Alexander a jáhen Athanasios, zastáncem podřízenosti Syna a Ducha a jejich stvoření Otcem byl alexandrijský kněz Areios. Synoda v Alexandrii Areiovo učení označila za herezi a odsoudila, jeho nositel byl vyobcován. Areios se následně usadil v Kaisareji v Judeji, kde se jej ujal biskup Eusebios.

Malá odbočka do historie adventismu: „otcové zakladatelé“ adventního hnutí byli ve svém odmítání církevní tradice velmi důslední, takže mezi jiným odmítli i učení o Boží Trojici. Mezi známými jmény figurují například Uriah Smith, James White, John Nevins Andrews a další. Ellen Whiteová svůj postoj změnila až po konferenci v Minneapolis v roce 1888 a od té doby zdůrazňovala význam Ježíše Krista (Božího Syna, rovného Otci) pro naše spasení. Prvky semi-arianismu vyznávají některé skupiny adventistů dodnes.

Císař Konstantin měl s křesťanstvím své plány – chtěl, aby se v budoucnu stalo jednotícím prvkem a novým oficiálním kultem v říši. To se uskutečnilo až o 55 let později, za císaře Theodosia (roku 380). Jaká by to ovšem byla jednota, když uvnitř církve hořel spor o základní nauku. Roku 325 tedy císař svolal do Niceje První všeobecný (ekumenický) církevní sněm (*dnes se město v maloasijské části Turecka jmenuje Iznik*). Témat bylo více, například sjednocení data slavení Velikonoc – aby se nestávalo, že se někteří křesťané postí a jiní již oslavují Kristovo vzkříšení. Ústředním tématem ovšem bylo sjednocení vyznání víry, ze kterého by bylo zřejmé, jak křesťané chápou klíčové pravdy o Trojici (Otec, Syn, Duch svatý), božství Ježíše Krista, soupodstatnost s Otcem, jeho vtělení, vzkříšení a nanebevstoupení, a o církvi a spáse. Koncil se nakonec usnesl na „Nicejském vyznání víry“.

Jak už to bývá v lidských dějinách, rozhodnutí učiněná na koncilech si cestu do života věřících hledají těžce, přijetí závěrů není automatické, ani většinové. Překonáním jedné „hereze“ se otvírá prostor pro další ...

Roku 381 bylo proto na Druhém ekumenickém církevním sněmu v Konstantinopoli vyznání doplněno a přepracováno, hlavní podíl na tom měli učenci z Kappadokie, (Kappadočtí otcové-Basil Veliký, Řehoř z Nyssy a Řehoř z Nazianzu).

Výsledné Nicejsko-konstantinopolské vyznání víry je dodnes jednotícím prvkem křesťanských církví a prubířským kamenem pravověří. Společenství, která jej nevyznávají, bývají řazena mezi sekty, nebo nekřesťanské kulty.

Zkusme se tedy připojit hledání našich předchůdců ve víře a spolu s nimi vyznávat: *Věříme v jednoho Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, všeho viditelného i neviditelného.*

Věříme v jednoho Pána Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího, který se zrodil z Otce přede všemi věky: Bůh z Boha, Světlo ze Světla, Pravý Bůh z Pravého Boha, zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem, skrze něho všechno je stvořeno. On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe, skrze Ducha svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem. Byl za nás ukřižován, za dnů Pontia Piláta, byl umčen a pohřben. Třetího dne vstal z mrtvých podle Písma. Vstoupil na nebesa, sedí po pravici Otce. A znovu přijde, ve slávě, soudit živé i mrtvé a jeho království bude bez konce. Věříme v Ducha svatého, Pána a Dárce života, který z Otce (i Syna) vychází, s Otcem i Synem je zároveň uctíván a oslavován a mluvil ústy proroků.

Věříme v jednu svatou, všeobecnou apoštolskou církev.

Vyznáváme jeden křest na odpuštění hříchů, očekávám vzkříšení mrtvých a život budoucího věku. Amen.

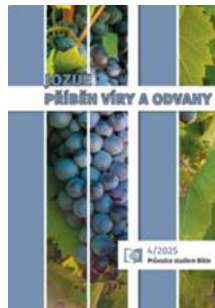
Letmou procházku za jednou událostí církevní historie pro Vás připravil Milan Müller

Zdroje: Záznam konference Nicaenum 325-2025 (kolektiv přednášejících), Wikipedie, portál Víra.cz, G.Knight: Hledání identity

SOBOTNÍ ŠKOLA

Téma 4. čtvrtletí 2025: JOZUE PŘÍBĚH VÍRY A ODVAHY

Lekce 12: Bůh je věrný!

Základní verš

„Ani jedno ze všech dobrých slov, která Hospodin mluvil k domu izraelskému, nezapadlo: všechno se uskutečnilo.“ (Joz 21,45)

Jozue 23 a 24 nám zaznamenávají Jozuovu řeč na rozloučenou. V této lekci se proto zaměříme právě na její první část, zaznamenanou v kapitole 23 – na poselství, které zahrnuje výzvu k docenění Boží věrnosti, plné důvěře a uchování jednoty a jasné identity Božího lidu i do dalších let.

- Joz 21,43–45: Boží věrnost: Splněná zaslíbení (neděle)
- Joz 23,1–5: Jozuova výzva k věrnosti a důvěře (pondělí)
- Joz 23,6–8.12.13: Udržení si identity vs. splynutí s okolím (úterý)
- Joz 23,15.16: Boží hněv jako důsledek neposlušnosti (středa)
- Joz 23,8.11–13; Dt 6,5: Přilnutí k Bohu a opravdová láska (čtvrtek)

Otázky:

- "Na základě, čeho můžeme o Bohu prohlásit, že je věrný?
- Jaký vliv má připomínání historie na naši víru?
- Co to znamená „přimknout se k Hospodinu“?

PDF lekce: https://sobotniskola.casd.cz/lekce_PDF/aktualni/12pdf

V tomto čtvrtletí otvíráme témata sobotní školy v pořadu Bible pro dnešek – pořad HopeTV inspirovaný tématem lekcí sobotní školy <https://sobotniskola.casd.cz/bible-pro-dnesek/>

Studium každý pátek od 20 hodin na adrese <https://meet.google.com/pkn-hzjb-nja>

Luděk Bouška

Setkání KD2000

Zveme všechny, kteří byli KD již v roce 2000, na setkání 24. 1. 2026 v 15 hodin.

Místo ještě upřesníme. Udělejte si čas, těšíme se!

Milada (M: 731 640 489)

Zpívání po libeňsku III

Milí hudbymilovní přátelé,

v sobotu 17.1.26 konati se bude akce po roce opět očekávaná zpívání po libeňsku. Náplň akce bude prakticky stejná, jako minulých letech. Tedy zavzpomínání toť staromileké s písněmi možná již archaickými. Sejdeme se tedy v uvedenou sobotu po skončení cvičení sborového zpěvu, tedy cca ve 14.00 v učebně. Co muzikusům chybí v oblasti uměleckého citu a instrumentální zručnosti, to bohatě nahradí stařeckým nadšením.

Těším se na veselý ryk pamětníků. Honza Špinar

Hubneme Zdravě po novém roce, od 1.2.2026

Zkusíme na to jít ještě znovu a jinak. Možná pozvolněji, opatrněji, ale tak, abychom doopravdy nejen hubnuli, ale byli takoví, jací chceme být. Tedy asi štíhlí a zdraví... Ale hlavně spokojení, sebevědomí!

Chci otevřít novou, malou skupinku těch, který už asi vícekrát hubnuli a nedaří se jim to. Nevěšte hlavu, nemusí to být vaše vina!

Co mohu nabídnout: co nejvíc vstřícné prostředí setkávání online. Malou skupinku, kde se budeme podporovat, sdílet a hledat osobní cesty. Rád bych také propojil to tělesné s psychickým i duchovním. Když do toho nepůjdeme se vším, co máme, tak do toho radši nejděme.

Předem se omlouvám – chci, aby ve skupině byli doopravdy jen ti, kdo cítí, že změnu potřebují. Určitě nejde jen o změnu kosmetickou – abychom lépe vypadali a lépe se cítili. Ale abychom byli tak trochu jiní. Určitě laskavější k sobě i k druhým. Svobodní od toho, co nás někdy svazuje.

Luděk Bouška

K ZAMYŠLENÍ

JEŽÍŠOVY LIBŮSTKY, aneb CHUDÁCI APOŠTOLOVÉ

Jeroným Klimeš

Když čtu evangelia, představuji si, jak bych se asi v popisovaných situacích zachoval já sám. Musím sebekriticky přiznat, že bych i se svou obstojnou znalostí evangelií často pohořel, stejně jako lidi okolo Ježíše. Jeho myšlení, chování a vyjadřování bylo tak atypické, že nebylo snadné ho nejen napodobit, ale i jen sledovat jeho myšlenkové pochody. Proto si občas říkám: chudáci apoštolové – ti to slízli v první linii.

Ona neumřela, jen spí

Ježíš poměrně důsledně hovoří o mrtvých lidech jako o spících. Například když zemřela dcera představeného synagogy, tak o ní říká (Mt 9,24): „*Jděte odtud! Ta dívka neumřela, ale spí.*“ Oni se mu posmívali. Zprvu jsem si myslel, že to bylo jen nedopatření, ale stejné „nedorozumění“ se opakovalo i s Lazarem: „*Náš přítel Lazar usnul. Ale jdu ho probudit.*“ Takže to nebylo nedorozumění, ale Ježíšův specifický způsob vyjadřování, který ale zapadá do celého jeho učení. On počítal s tím, že vstane z mrtvých a jednou všechny lidi takto „probudí“ ze stavu, kterému my sice říkáme smrt, ale svou povahou spíše

připomíná velmi hluboký spánek. Snad souhlasíte se mnou, že apoštolové a také rodina zemřelé dívky byli chudáci, když měli tyto výroky dekódovat za pochodu.

Kdo je největší?

V knize Psycholog a jeho svědectví o Kristu (<http://kristus.klimes.us>) jsem popisoval jednu velkou myšlenkovou Ježíšovu anomálii, kterou není snadné vymyslet, protože ji nevymyslí nikdo, kdo ji osobně nezažil. Mám proto pro vás tento návrh: Vezměte si tvrdé desky na poznámky. Vyrazte do ulic jakéhokoli města a kladte kolemjdoucím všetečnou otázku: „Podle čeho se pozná skutečná osobnost?“ Uslyšíte mnoho triviálních

odpovědi stylu: Kdo má hodně peněz, moc a milenky, drahé auto, je vzdělaný, je vůdce. Pak uslyšíte nic neříkající obecné odpovědi: Je moudrý, vyrovnaný ap.

Tak schválně, zkuste si představit, kolik tisíc lidí byste museli obejít, než byste uslyšeli odpověď: „Největší je ten, který adoptoval dítě.“ Pokud takto atypickou odpověď uslyšíte, máte takřka stoprocentní jistotu, že ten, kdo vám tuto větu říká, má s adopcí osobní zkušenost. I kdyby byla evangelia nakrásně vymyšlená u stolu, tak ten, kdo napsal následující řádky, musel zažít osvojení (Mk 9,36): *„Pak vzal dítě, postavil je doprostřed nich, objal je a řekl jim: ‚Kdo přijme jedno z takových dětí v mém jménu, přijímá mne; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.‘“*

Když totiž Ježíš slyšel učedníky handrkovat se o to, kdo je z nich největší a kdo tedy bude předseda vlády, až Ježíš nastolí nové království, tak si jistě vzpomněl na svého otčima Josefa, který obětoval svou kariéru tektona – stavitele, truhláře – aby až do smrti žil v naprosto zapomenutém zapadákově o 300 obyvatelích – v Nazaretě. Tam se navíc musel živit zemědělstvím, a ne svou profesí. Kvůli nemanželskému dítěti obětoval celý svůj život. Tomu Ježíš říká největší člověk, který přijal nejen jeho, ale i nebeského Otce.

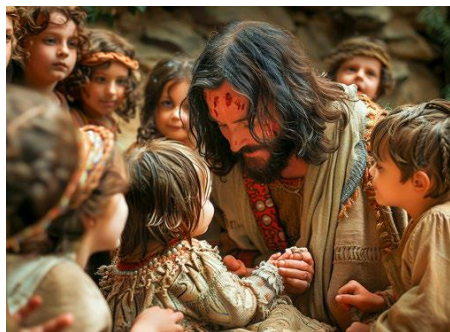
Až se budete v tom městě dotazovat lidí, tak se jich při té příležitosti zeptejte, co si myslí o muži, který se vzdal kariéry kvůli nemanželskému dítěti. Odpovězte si sami, co asi uslyšíte. Já to tady ze slušnosti raději nenapíšu.

Naprostá atypičnost Ježíšových výroků a tato shoda neboli kongruence líčení dospělého Ježíše s líčením jeho dětství u Lukáše či Matouše jsou základem

psychologického důkazu, že popis dětství je pravdivý.

Nežvaň, myj se a uklízej po sobě!

Najít tento Ježíšův výrok je vyšší dívčí i pro

zkušené teology. On tam totiž není takto pohromadě, ale je to kompilát tří míst.

Tak náповěda: Kdo byl ten pohotový žvanil, který si myslel, že se ze všeho vykecá? Kdo jiný než sebevědomý podnikatel, že? Apoštol Petr, rozený vůdce, apoštol, který si jako jediný dovolil každou chvíli plísnit Ježíše.

Dobrá, kde mu ale Ježíš říká: „Nežvaň!“? Tak si to zopakujeme (Mt 17,25): *„Přistoupili k Petrovi výběřčí chrámové daně a řekli: ‚Váš Mistr neplatí chrámovou daň?‘ On řekl: ‚Platí!‘“* To ale byla pohotová lež. Úplně stejně obratná, pohotová podnikatelská lež, kterou za pár měsíců Ježíše třikrát zapře. Ježíš tuto nehezkou vlastnost Petra znal, tak mu bez velkého vyčítání vysvětlí, že odpovědi na podobné situace by měl mít dávno připravené předem: Královští synové, a proto i on, syn samotného Boha, je přece od placení daní osvobozen.

Chudák Petr, takovou sodu dostal, ale jak vidíme, moc se z ní nepoučil, za což by za pár měsíců nejraději sám sobě nafackoval. Proto i pro nás platí: Přestaňme žvanit a lhát, promyšlejme situace do větší hloubky, ať nedostaneme od Hospodina po papuli. Všimněte si, že většinou před takovým velkým políčkem Hospodin

posílá drobné, sice čitelné, ale přesto lehce ignorovatelné varování.

„Myj se!“ Kde najdeme tento Ježíšův výrok? Opět jen nepřímo přes výtku farizeů (Mt 15,2): „Proč si tví učedníci neumývají ruce před jídlem?“ Jinými slovy, on si je myl. Byl o řád čistotnější než lidi v jeho okolí, ze kterého sám vzešel. Kde ale říká, že máme být stejně čistotní jako on? Ježíš sám totiž ctil toto své doporučení (Mt 23,3): *„Proto čiňte a zachovávejte všechno, co vám řeknou...“*

On se myl, v sobotu netrhal obilí, a proto i my se máme mýt také a ctít den sváteční. „Uklízej po sobě!“ Kde se můžeme dočíst, že Ježíš byl čistotný a pořádkumilovný?

Evangelista Jan byl první z apoštolů, kdo nahlédl do prázdného hrobu, proto zřejmě věnuje zvýšenou pozornost textiliím (J 20,7): *„Ale šátek, jímž ovázali Ježíšovu hlavu, neležel mezi plátny, nýbrž byl svinut na jiném místě.“* Proč by někdo, kdo se poprvé po své popravě postaví na vlastní nohy, ztrácel čas svinováním šátku? To udělá jenom ten, kdo ten šátek svinuje čili uklízí úplně automaticky, bezmyšlenkovitě. Vstane z postele a automaticky přehodí peřinu přes pelest. Nemyslí na to, je to automatismus. Tady vidíme, že Ježíš měl tyto automatické uklízení návyky. Musím přiznat, že já bych asi po sobě svinutý šátek nezanechal, po mně by zbyl spíš lógr z kávovaru. Já vím, i já bych na své pořádkumilovnosti měl podle vzoru svého Mistra více zapracovat, aby

se uklízení stalo i mým automatismem, který se dělá a nemusí se na něj myslet.

Chod' po vodě!

Všichni podvodníci a většina kouzelníků před svými diváky svá „kouzla“ skrývají a nemají žádné pedagogické sklony. Ježíš naopak své mimořádné schopnosti bere jako samozřejmost a nevidí žádný důvod, proč by Petr neměl taky chodit po vodě (Mt 14,29): *„Petr mu odpověděl: ‚Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodách!‘ A on řekl: ‚Pojď!‘ Petr vystoupil z lodi, vykročil na vodu a šel k Ježíšovi.“*

Ježíš ani Petrovi, ani nám nedává žádný návod, jak máme jít za ním. Zřejmě stačí obecné křesťanské nastavení – dělat věci naplno, bez rezervy, i za cenu, že je to mírně nepříjemné. Ona cesta kříže taky nebyla procházka růžovým sadem.

Říkám dětem: „Já vím, že cvičit na klavír je dřina. Tady nejde o to, že je to příjemné a že to jde samo. Tady je zázrak, že vůbec jde, aby jeden člověk zcela nezávisle deseti prsty (varhaník navíc i nohama) obstojně imitoval celý orchestr včetně zpěvu.“ U klavíru v podstatě jde o nemožnou věc, stejně jako nedokážeme chodit po vodě. Nesnažme si namluvit, že je to příjemné jako droga. Když zdoláváme Mount Everest, také nepočítáme s tím, že to bude snadné, podobně jako výlet na Kokořín.

Kdo končí své snažení na hranici příjemného/nepříjemného, ten nepotká ani Ježíše, ani Boha, protože ty nacházíme na konci svých možností. Tyto konce možností ale zpravidla leží, stejně jako u toho klavíru, v citelné nepříjemnosti.

Při pohledu na hladových 5 000 lidí říká Ježíš učedníkům další nesmyslnou větu: „Vy jim dejte najíst.“ Zde Ježíš po nich opět žádá, aby oni napřed udělali své maximum (Mt 14,17). Tak obešli, koho mohli, a sehnali dvě ryby a pět chlebových placek. To byla podmínka, nutná k tomu,

aby Ježíš mohl následně udělat svůj zázrak.

Petr taky mohl chodit po vodě, kdyby nějak vnitřně nepochyboval. My nevíme, v čem to pochybování spočívalo, ale víme, že Petr pro chození po vodě neudělal vše, co bylo v jeho *lidských* silách, proto se nekonal *Boží* zázrak, ale celé to skončilo trapným čachtáním ve vodě.

Chudáci Ježíšovi učedníci, chudáci mé děti, chudáci my – chceme-li jít za Kristem, čeká nás život žitý na maximum našich schopností. Ach, Bože, jak se nám nechce...

Snězte mě!

I touto mírně modifikovanou větou Ježíš týral své učedníky (J 6,53). Řada z nich toho měla už dost a řekla: *To je tvrdá řeč, kdo to může poslouchat?* A šli pryč. Ježíš je však nevolá zpět a neříká jim: „*Počkejte, kluci, já to myslel obrazně, metaforicky.*“

On naopak doslovnost svého výroku podtrhne slovy (J 6,55): „*Mé tělo je skutečný pokrm a moje krev je skutečný nápoj.*“ Tato slova byla i důvodem, proč starověcí Římané zprvu považovali křesťany za kanibaly.

V nedorozumění se smrtí a spánkem Ježíš slevil a říká: *Lazar zemřel.* Ale zde neslehuje a nechává nás v napětí, co tyto nepochopitelné výroky znamenají. Myslím, že je zcela legitimní si přiznat: „Nevím,“ nebo „Uvidím, nechám se překvapit,“ nebo „Jsem rád, že z toho nemusím v úterý skládat zkoušku.“

Zajímá vás můj názor na tento neřešitelný problém (aporii)? Myslím, že se jedná o stejnou myšlenku, jako byla v otázce – smrt, nebo spánek. Aby dívka či Lazar mohli být vzkříšeni, museli se napojit na Ježíšův život, museli ten svůj nový život načerpat z jeho života. Nebyly to jejich schopnosti, co je oživilo. Totéž platí i pro nás – máme-li být někdy v budoucnu

vzkříšeni, pak musíme být nějak reálně, ne obrazně, ne metaforicky, napojeni na Krista. On bude zdroj našeho žití stejně reálně, jako dnes je zdrojem našeho žití jídlo a pití. Stejně jako větev musí být reálně napojena na kmen, chce-li žít (J 15,4). To chtěl podle mě Ježíš říci, a proto z výroku „já jsem chléb světa“ nemohl slevit.

Je třeba mít na mysli, že reálné vzkříšení z mrtvých byla nestravitelná myšlenka již tehdy ve starověku, ale všichni křesťané, stejně jako Kristus a jeho apoštolové, jsme přesvědčeni, že je to reálný jev (1K 15,17): *Nebyl-li však Kristus vzkříšen, je vaše víra marná,* říká apoštol Pavel.

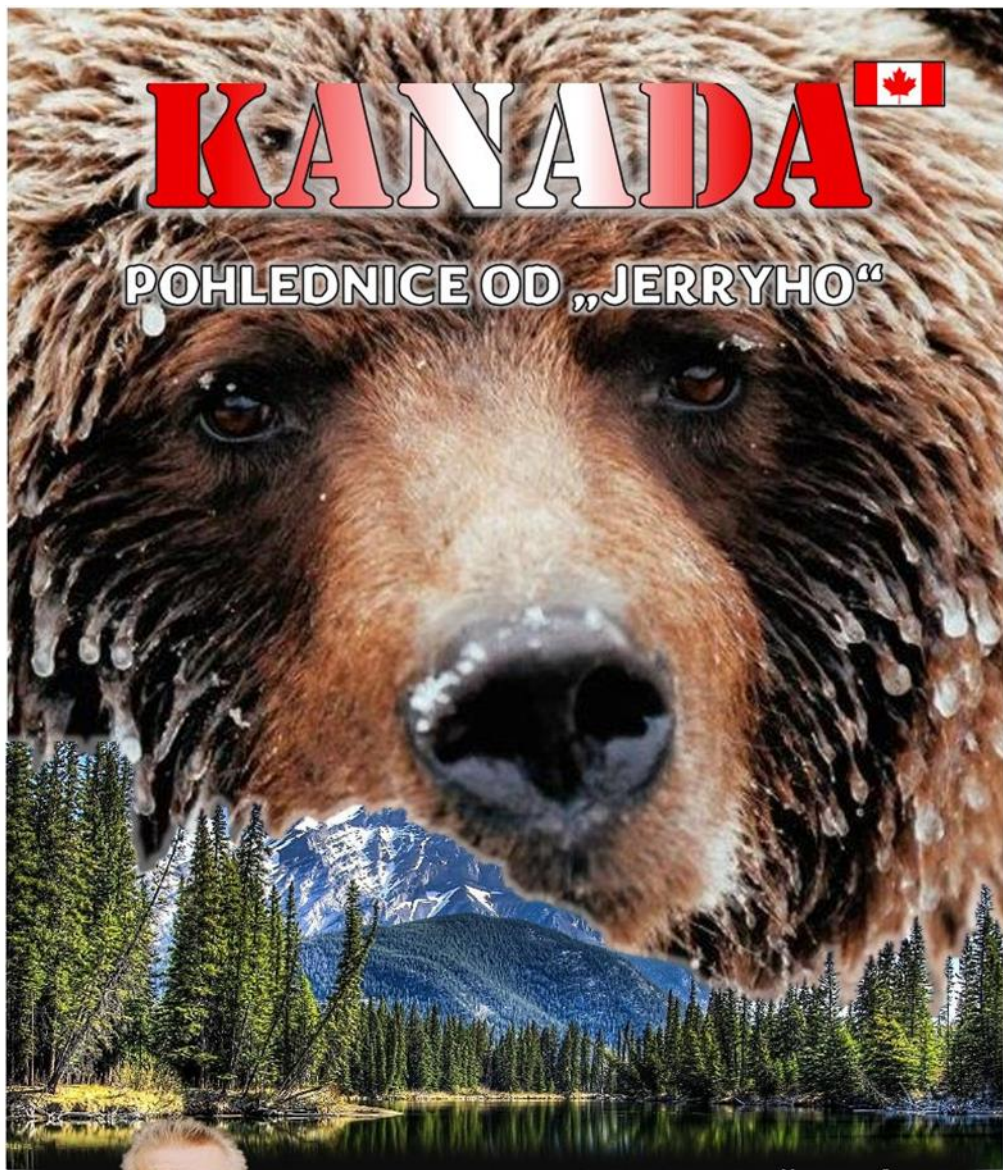
Fakt, že budeme muset opustit své velké, zřetelně ohraničené ego, je něco, na co je lepší připravovat se už dnes, dokud jsme živí. Stejně jako Otec byl v Ježíšovi a on v něm, tak i hranice mezi námi a Ježíšem se bude muset hodně rozpustit a zprůchodnit. Proto vždy při přijímání Kristova těla si uvědomme, že se s Ježíšem musíme opravdu reálně propojit, abychom mohli reálně žít, jako on kdysi reálně poskládal roušku. vidíme, že Ježíš měl tyto automatické uklízací návyky. Musím přiznat, že já bych asi po sobě svinutý šátek nezanechal, po mně by zbyl spíš lógr z kávovaru. Já vím, i já bych na své pořádkumilovnosti měl podle vzoru svého Mistra více zapracovat, aby se uklízení stalo i mým automatismem, který se dělá a nemusí se na něj myslet. Chce to nějaký cvik než ty tvrdé, nestravitelné Ježíšovy myšlenky alespoň trochu natrávíme. Pamatujme ale, že on to považuje za možné, proto to po nás chce. Jde to, ale pravda, dře to.

PhDr. Mgr. Jeroným Klimeš, Ph.D., je český psycholog. Zabývá se převážně psychologií rodiny, církevně-pastorální psychologií. Dříve se zabýval i policejní psychologií a psychologií reklamy.

KANADA

POHLEDNICE OD „JERRYHO“

JAROSLAV ŠLOSÁREK

Sobota 7. února 2026

od 14:00 hodin

Modlitebna CASD Praha Smíchov

Peroutkova 57, Praha 5

www.casdsmichov.cz

DOPROVODNÉ SOBOTY K 40. VÝROČÍ SBORU

1. ČTVRTLETÍ 2026

OD 9:30 HODIN

17.1. JAN MATOUŠEK

24.1. STANISLAV TUMIS

14.2. KAREL KLÍMA

ROZHOVORY
VZPOMÍNKOVÁ VIDEA
HUDEBNÍ PŘÍSPĚVKY

www.casdsmichov.cz

Novoroční bohoslužba

SPOLEČNĚ NA CESTĚ

10. 1. 2026 | 14:00 HOD.

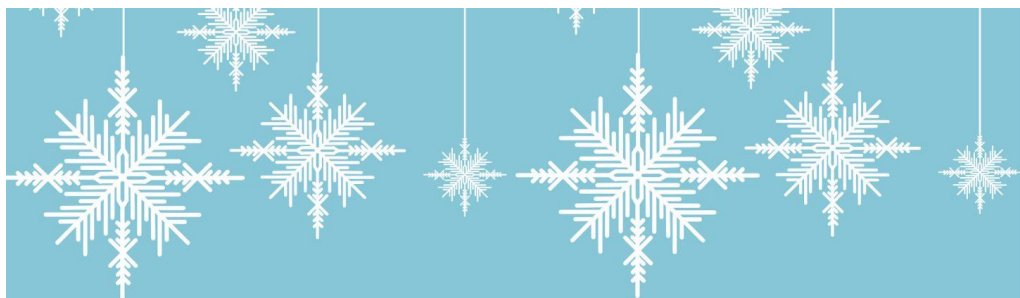
❄ **HUDEBNÍ VSTUPY NAPŘÍČ GENERACEMI**

❄ **POSELSTVÍ Z BIBLE**

❄ **ROZDÁVÁNÍ NOVOROČNÍCH VERŠŮ**

**SBOR CASD PRAHA-SMÍCHOV
PEROUTKOVA 57, PRAHA 5**

**FARKÁŇSKÝ SOUSEDSKÝ SPOLEK EHSOŇ A SBOR CÍRKVE
ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE VÁS SRDEČNĚ ZVOU NA**

Vánoční příběh o kouzelné vločce

**PŘIJĎTE SE S NÁMI NALADIT NA ŠTĚDRÝ VEČER NÁDHERNOU
POHÁDKOU HUDEBNÍHO DIVADLA MÚZA**

VE STŘEDU 24. 12. 2025 OD 14 HODIN

**MODLITEBNA ADVENTISTŮ
PEROUTKOVA 57, PRAHA 5**

” JE ZIMA, PTÁČKOVÉ JSOU HLADOVÍ A KLUCI ULIČNÍCI JIM NEDAJÍ NIC DO
KRMÍTKA A ANI DROBEČKY JIM NEHODÍ. I STRAŠÁK RAMPUŠÁK JE NA TY
ZLOBIČE KRÁTKÝ. A TI DVA JSOU DOKONCE I DRŽÍ NA MAMINKU. KOUZELNÁ
SNĚHOVÁ VLOČKA PROTO SVOLÁ OSTATNÍ SESTRÍČKY A KLUKY ZASNĚŽÍ DO
SNĚHOVÉHO KOPCE. MUSÍ SE POLEPŠIT, ABY ZACHRÁNILI HOLOU KŮŽI.

“

VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ

FŇ

www.osfarkan.cz

FB | [soused-na-farkane](https://www.facebook.com/soused-na-farkane)

www.casdsmichov.cz

Výlet T.O.M. 21. 12. 2025

“Z Šervůdu na Staromák”

Sraz: hala Praha Hl. nádraží v 10:00 hod.

Trasa: Z haly Hlavního nádraží^{start} přes Pražský Sherwood (Šervůd) do ulice Washingtonova na „Pod vocas“ (socha sv. Václava)² poté Václavským náměstím druhou vlevo do ulice Ve Smečkách pak vpravo projdeme Štěpánskou pasáží³ a vlevo do ulice Štěpánská, dále Řeznickou až na Karlovo náměstí⁴. Dále ulicí Odborů vlevo Myslíkovou do Pšrossova ke kostelu sv. Vojtěcha⁵, Vojtěšskou, Na Struze na Masarykovo nábřeží kolem Národního divadla přes most Legii na Malostranské nábřeží⁶ ke kostelu sv. J. Křtitele ulicí Všehrdova vpravo na Újezd až k Pražskému jezulátku⁷. Do ulice Prokopská kolem Komenda řádu Maltéžských rytířů Lázeňskou, Saskou, na Karlův most. Do Křižovnické a odbočit hned vpravo, projdeme Národní knihovnou na Mariánské náměstí. Ulicí Platnéřská kolem kostela sv. Mikuláše na Staroměstské náměstí^{cíl}

Délka trasy: cca 5,2 km

Na výlet se těší „Jaroslávek“

Plán, který selhal

1. KRÁLOVSKÁ 1,9-49

KRÁLI DAVIDOVI UBÝVAJÍ SÍLY... JEHO NEJSTARŠÍ SYN ADONIAŠ VÍ, ŽE POKUD CHCE USKUTEČNIT SVŮJ ZÁMĚR, MUSÍ JEDNAT RYCHLE. TAJNĚ POZVE NĚKTERÉ SVÉ PŘÁTELE NA HOSTINU ZA MĚSTEM... A PROHLÁŠÍ SE ZA KRÁLE.

JEZTE
A VESELTE SE –
JEŠTĚ NEŽ SKONČÍ
TENTO DEN, USEDNU
NA IZRAELSKÝ TRŮN. A VY,
MOJI PŘÁTELÉ, BUDETE
ODMĚNĚNI ZA SVOU
VĚRNOST.

1. A 2. KRÁLOVSKÁ
A 2. KRONIK
ZAZNAMENÁVAJÍ
DĚJINY ŽIDOVSKÉ
ŘÍŠE ZA ŠALOMOUNO-
VY VLÁDY, ROZPAD
KRÁLOVSTVÍ NA DVA
SAMOSTATNÉ STÁTY,
JUDU A IZRAEL,
A JEJICH ZÁNİK.

ALE ZATÍMCO ADONIAŠ HODUJE, BOŽÍ PROROK NATAN
MLUVÍ S KRÁLOVNOU BETSABE.

UŽ JSI TO SLYŠELA? ADONIAŠ
SE PROHLÁŠIL ZA KRÁLE!
JESTLI CHCEŠ ZACHRÁNIT
SEBE A SVĚHO SYNA,
UDELEJ, CO TI POVÍM.

MLUV
– UDELÁM
COKOLI.

Pokračování příště